ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΠΕΚΑΣ

ΠΑΓΩΜΕΝΑ ΠΕΛΜΑΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Παγωμένα πέλματα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βαγγέλης Μπέκας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Stone36, photosoft/Shutterstock Images & Alexandre Cappellari, Miguel Sobreira/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4308-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4309-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Από το 1979
Έδρα:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Publishers since 1979
Head Office:
121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore:
13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psichogios.gr
www.psichogios.gr • http://blog.psichogios.gr

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΠΕΚΑΣ

ΠΑΓΩΜΕΝΑ ΠΕΛΜΑΤΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Μου δένει το ένα χέρι δεξιά στο κρεβάτι, το άλλο αριστερά.

«Κάτι διαφορετικό», μου ψιθυρίζει στο αυτί κι εγώ γυμνή στα σεντόνια· γυμνός από πάνω μου κι αυτός.

Σκοτάδι στο δωμάτιο, και πίσω από τις κουρτίνες που ανεμίζουν αχνοφαίνονται τα φώτα της πόλης, τα μάτια του γυαλίζουν και σκύβει με φιλά στον λαιμό. Αφήνομαι.

Τα χνότα του μυρίζουν αλκοόλ, το κορμί του ιδρώτα, γλιστράει πάνω μου και με φιλά στο στήθος, κατεβαίνει στην κοιλιά, όλο και πιο χαμηλά, η γλώσσα του κάτω απ' τον αφαλό μου, ηλεκτρισμός διαπερνά το κορμί μου και τότε...

Με αρπάζει απ' τον λαιμό.

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Χαντάκι

ΘΩΜΑΣ

Το είχα κρύψει βαθιά μες στο συρτάρι, φοβόμουν μην πέσει στα χέρια της κόρης μου. Στο σπίτι κανένας. Έπρεπε να βιαστώ. Έβαλα το κλειδί στο συρτάρι, ξεκλείδωσα κι έψαξα ανάμεσα στα παλιά αντικείμενα την εφημερίδα με την οποία το είχα τυλίξει.

Μύριζε κάτι από την παλιά μου ζωή αυτό το συρτάρι. Οι ζωγραφιές της μικρής απ' το νηπιαγωγείο, κασέτες, παλιές φωτογραφίες.

Εγώ μαζί με τη Μαίρη αγκαλιά στη ζεστή αμμουδιά της νότιας Κρήτης. Μυρίζω πάλι το αεράκι της θάλασσας, μυρίζω το άρωμά της και ανατριχιάζω. Θυμάμαι τα χείλη της, θυμάμαι την αλμύρα των χειλιών της. Τα καστανά της μάτια άστραφταν, τα μαλλιά της ίσια, απαλά, Θεέ μου, πόσο απαλά ήταν τα μαλλιά της. Και το δέρμα της στιλπνό και λείο· τη χάιδευα ώρες.

Τότε άκουσα το κλειδί στην εξώπορτα, γύρισα στον διάδρομο πίσω μου και είδα να μπαίνει η κόρη μου. Πρώτη γυμνασίου το Ματινάκι. Μου έριξε ένα βλέμμα με τα μάτια της μάνας της κι ένα βιαστικό χαμόγελο. Φορούσε πάλι φαρδύ τζιν και αθλητικά μποτάκια, τα μαλλιά της τα είχε φτιάξει κοτσιδάκια. Πλησίασε στον διάδρομο και μου χαμογέλασε ξανά με το πονηρό της μουτράκι.

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Πάλι βλέπεις τις φωτογραφίες σας; Ξεκόλλα, ρε μπαμπά, επιτέλους!»

Κι ύστερα έφυγε και χάθηκε στο δωμάτιό της.

«Σου έχω φαγητό πάνω στο τραπέζι!» φώναξα.

«Κινέζικο πάλι;» άκουσα τη φωνή της από μακριά.

Το είχα παρακάνει με τις γεύσεις της Ανατολής, την όλη διαφορετικότητα.

«Γιουβαρλάκια!» φώναξα ξανά κι άκουσα τα βήματά της να πλησιάζουν βιαστικά πίσω μου στον διάδρομο. Ξεπρόβαλε απ' το κούφωμα, το προσωπάκι της όλο ένα χαμόγελο. Τα μάτια της άστραφταν όπως και της μαμάς της στη φωτογραφία της αμμουδιάς.

«Επιτέλους!» είπε και χάθηκε ξανά πίσω από το κούφωμα της πόρτας.

Έμεινα πάλι μόνος μπροστά στο ανοιχτό συρτάρι. Έριξα μια τελευταία ματιά στις φωτογραφίες που ήμουν αγκαλιά με τη Μαίρη, παραμέρισα τις χριστουγεννιάτικες ευχετήριες κάρτες και βρήκα την τυλιγμένη εφημερίδα στο βάθος του συρταριού. Εκεί το είχα κρύψει.

Ξετύλιξα βιαστικά την εφημερίδα έχοντας τον νου μην εμφανιστεί απ' το πουθενά η μικρή. Το έβγαλα και το κράτησα μες στην παλάμη μου. Μικρό. Μεταλλικό. Παγωμένο. Έμοιαζε με παιχνίδι. Σκόρπιζε θάνατο. Παιχνιδάκι για μεγάλα παιδιά.

Ίσως μάθαινα την αλήθεια, επιτέλους· ίσως έδινα τέρμα στον εφιάλτη.

«Θα αργήσω σήμερα», φώναξα στη μικρή από μακριά βάζοντας το περίστροφο στην τσέπη του παλτού μου και βγήκα από το σπίτι.

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ΣΟΦΙΑ

Δύο εβδομάδες πριν

Στέκομαι μπροστά στα σκαλιά της εισόδου του πελώριου κτιρίου που δεσπόζει στη λεωφόρο Αλεξάνδρας· δεκαπέντε όροφοι τσιμέντο και γυαλί. Πίσω μου τα αυτοκίνητα μαρσάρουν στο φανάρι και πιο κει το παλιό γήπεδο του Παναθηναϊκού με τους ραγισμένους τσιμεντόλιθους και τους τσίγκους. Φυσάει αέρας κρύος, δυνατός, η ελληνική σημαία είναι έτοιμη να σκιστεί στον ιστό της, κι εγώ όρθια εκεί, θαμπωμένη, σχεδόν ζαλισμένη, με το καυσαέριο των αυτοκινήτων στη μύτη μου.

Το όνειρο δεν είναι πλέον όνειρο. Είναι ο φρουρός που θα με χαιρετήσει στην είσοδο, είναι ο προϊστάμενος στο Ανθρωποκτονιών που θα με καλωσορίσει. Άριστα στη σχολή και μεταπτυχιακό, πέντε χρόνια εμπειρία στη Μυτιλήνη. Μια χαρά τα πας, Σοφία, μην ανησυχείς.

Απίστευτο, έγινε κι αυτό.

Πρώτη μέρα στο νέο μου πόστο και νιώθω όπως την πρώτη μέρα στο σχολείο, τότε που ήμουν ακόμα μικρό κορίτσι στη Λευκάδα. Τότε που τρέχαμε με τις φίλες μου δίπλα στη θάλασσα, να φτάσουμε στο σχολείο πριν χτυπήσει το κουδούνι και μας βάλει τις φωνές ο δάσκαλος.

Κι ύστερα βόλτες, παιχνίδια, φλερτ με τα αγόρια και διαβάσματα. Εγώ τουλάχιστον διάβαζα πολύ. Η Ελένη, η Καίτη, η Γωγώ, οι φίλες μου. Χαθήκαμε από τότε που έφυγα για τη

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

σχολή και είμαι μόνη πια στο χάος της Αθήνας. Μου λείπουν οι φίλες μου και η Λευκάδα πολύ.

Κοιτώ με δέος το πανύψηλο κτίριο μπροστά μου. Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής, η ΓΑΔΑ. Ένα κτίριο που για τον αδερφό μου είναι ταυτόσημο του αυταρχισμού, για μένα είναι η ευκαιρία που πάντα γύρευα. Επιτέλους. Το όνειρο γίνεται πραγματικότητα. Μετάθεση στο Ανθρωποκτονιών, έπειτα από πέντε χρόνια στη Μυτιλήνη με τους πρόσφυγες.

«Συνάδελφος», λέω στον φρουρό με τα καλοξυρισμένα μάγουλα. «Με περιμένουν στο Ανθρωποκτονιών».

Δείχνει κάπως ξαφνιασμένος με εκείνο το «συνάδελφος» που ξεστόμισα. Θα με είχε περάσει για τουρίστρια, δεν είναι η πρώτη φορά που μου συμβαίνει. Φταίει το δέρμα μου, τα καστανοκόκκινα μαλλιά μου. Μικρή Ιρλανδέζα με φώναζαν στο νησί.

Ανοίγω την πόρτα του ασανσέρ, πατώ το έντεκα. Η ώρα είναι 7:00, λέει το κινητό. Ξύπνια από τις 5:00, δεν άργησα. Το ασανσέρ ανεβαίνει κι εγώ ταξιδεύω πίσω στον χρόνο. Γυμνάσιο, λύκειο με άριστα, ήθελα τόσο να σπουδάσω Ψυχολογία, αλλά, πάλι καλά, βρίσκομαι εδώ.

Το ασανσέρ φτάνει με ένα τράνταγμα και σπρώχνω τη μεταλλική πόρτα· βγαίνω κάπως δειλά για τα δεδομένα μου. Μυρίζει καθαριστικό πράσινο μήλο και ο διάδρομος απλώνεται μακρύς. Γκρι λάμινεϊτ στο δάπεδο, καινούργια στόρια στα τζάμια και οι συνάδερφοι με τις στολές μπαινοβγαίνουν από πόρτα σε πόρτα. Στο δικό μας τμήμα φοράμε πολιτικά, λένε πως ο κόσμος θέλει να μας νιώθει δικούς του. Πρέπει να μας νιώθει δικούς του για να μας ανοιχτεί.

Προχωρώ στον διάδρομο και σταματώ μπροστά από την πόρτα που ψάχνω. Στην ταμπέλα γράφει: Υποδιεύθυνση Δίωξης Εγκλημάτων κατά Ζωής και Ιδιοκτησίας.

Ελέγχω την τσάκιση στο καμπαρντινάκι μου και τους γιακάδες του πουκαμίσου, ισιώνω όσο μπορώ τον κορμό μου.

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και χτυπώ την πόρτα. Καμιά απόκριση. Ξαναχτυπώ.

«Ανοιχτά είναι!» ακούγεται μια μπάσα φωνή από το βάθος της αίθουσας.

Ανοίγω την πόρτα και βλέπω πολλά γραφεία το ένα δίπλα στο άλλο, φακέλους, οθόνες υπολογιστών, μα κανέναν συνάδελφο. Μάλλον είναι ακόμα νωρίς. Όμως κάνω λάθος. Κάποιος βρίσκεται στο βάθος της αίθουσας, είναι σκυμμένος κάτω από το γραφείο του και κάτι ψάχνει. Πλησιάζω προς τα εκεί.

Σκούρα στόρια μάς χωρίζουν απ' τα υπόλοιπα γραφεία στο κτίριο, και τα παράθυρα που βλέπουν το γήπεδο του Παναθηναϊκού στην Αλεξάνδρας είναι καγκελόφραχτα. Ενδέκατος όροφος, ό,τι πρέπει για να φουντάρει ένας απελπισμένος και μετανιωμένος δολοφόνος σκεπτόμενος τη ζωή του στον Κορυδαλλό.

Το φως από τις λάμπες αλογόνου στην οροφή υπόλευκο, παγωμένο και μυρίζω καθαριστικό πράσινο μήλο ή, μάλλον, σάπιο για να είμαι ακριβής. Πλησιάζω τον συνάδελφο και λίγο πριν φτάσω κοντά στο γραφείο του, που μοιάζει βομβαρδισμένο, τον βλέπω να σηκώνεται.

Αξύριστος, μαυροπουκαμισάς και γεροδεμένος, μαυρισμένος από τον ήλιο, ψηλός. Τα καταπράσινα μάτια του με κοιτούν διερευνητικά. Κοντό κουρεμένο μαλλί, μύτη ελαφρώς γαμψή και τα χαμηλωμένα φρύδια υπογραμμίζουν τον αυστηρό τρόπο που με κοιτά. Μοιάζει κάτι ανάμεσα σε γοητευτικό ηθοποιό και βασανιστή σε φυλακές πολιτικών κρατουμένων. Παίρνει το μαύρο δερμάτινο μπουφάν από την καρέκλα και μου ρίχνει μια εξεταστική ματιά.

«Είμαι...»

«Είσαι η καινούργια, ξέρω», λέει με μπάσα φωνή και χαμογελά λοξά.

Σκύβει πάλι στο χάος της χαρτούρας του γραφείου του,

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

όπου δεσπόζει η κούπα με τη μασκότ του Ολυμπιακού. Κάτι ψάχνει απελπισμένος.

«Πού 'ναι γαμώ το κέρατό μου!»

«Να βοηθήσω σε κάτι;» λέω και κάνω να πλησιάσω.

Σηκώνει το βλέμμα, με κοιτά διαπεραστικά.

«Αν δε μιλούσες... θα βοηθούσε!»

Μάλιστα.

Σκύβει πάλι ανάμεσα στους φακέλους με τα χαρτιά, ψάχνει, ψάχνει, μου προκαλεί αμηχανία. Όμως, τουλάχιστον, βρίσκει αυτό που έψαχνε.

«Άντε, καμάρι μου, μην αρχίσω τις χριστοπαναγίες», λέει στο χαρτί που κρατά και ύστερα κοιτά το ρολόι του· παλιό, μοιάζει αντίκα.

Κάνω να του χαμογελάσω, μα είναι ολοφάνερο ότι θα προτιμούσε να μην ήμουν μπροστά του και καταπίνω το χαμόγελο. Κάνω λίγο πιο κει στα γραφεία και τον παρατηρώ στα κλεφτά. Έχει κάτι ακατέργαστο και βαθιά αρρενωπό.

«Πού πήγε ο παπάρας!» λέει και χτυπά ανυπόμονα τα δάχτυλά του πάνω στο γραφείο· το χέρι του δείχνει δουλεμένο σε χειρωνακτικές εργασίες.

Αρχίζω να αισθάνομαι άβολα. Δεν ξέρω τι να κάνω, να ρωτήσω, να καθίσω, να περιμένω όρθια εκεί;

Ευτυχώς, τότε ανοίγει η πόρτα και μπαίνει ένας ευδιάθετος τύπος. Επιτέλους, ένας κανονικός άνθρωπος. Φορά γκρι σακάκι, γυαλισμένα παπούτσια και έχει χωρίστρα τα καστανά του μαλλιά. Χαμογελάει σαν το παιδί της μαμάς. Πλησιάζει, μου δίνει το χέρι.

«Πρέπει να είσαι η καινούργια». Αυτός χαμογελάει συνέχεια με το τεράστιο στόμα του. «Υπαστυνόμος Λαμπρίδης», λέει και σφίγγουμε τα χέρια, σαν κανονικοί άνθρωποι.

«Υπαστυνόμος Μήτση», του λέω.

«Χάρηκα».

«Κι εγώ».

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Οι δυο χάριτες...» λέει ο μαυροπουκαμισάς με τα πράσινα μάτια και φοράει βιαστικά το δερμάτινο μπουφάν του, «πάμε, αργήσαμε!»

Προχωρά μπροστά και βγαίνει από την αίθουσα, ενώ ο Λαμπρίδης, που μένει λίγο πίσω, προσπαθεί να τον δικαιολογήσει.

«Ο αστυνόμος Ζηκάκης είναι πάντα... βιαστικός», μου λέει και φτιάχνει τη χωρίστρα με το χέρι του. «Προϊστάμενος, βλέπεις... Μόλις βρήκαν ένα πτώμα και...»

«Θα περιμένω πολύ;» τον κόβει η φωνή του Ζηκάκη απ' τον διάδρομο.

Κοιτιόμαστε με τον Λαμπρίδη, που μου χαμογελάει σε στιλ «*εντάξει δεν έγινε και κάτι*», και μου κάνει νόημα να φύγουμε. Ωραίο χαμόγελο. Ανοιχτόκαρδο. Εμπιστοσύνης. Μπορεί να μη μοιάζει στον Μανόλη σε τίποτα, αλλά ένα ποτάκι θα το έπινα μαζί του.

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ΘΩΜΑΣ

Σου ’χει τύχει να κρατήσεις στο χέρι πιστόλι, να οπλίσεις, να ακουμπήσεις με το δάχτυλο τη σκανδάλη, έτοιμος να σκοτώσεις γι’ αυτά που αγαπάς;

Πίστεψέ με, δεν είναι εύκολο...

Καθόλου.

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ΣΟΦΙΑ

Φτάνουμε στο υπόγειο πάρκινγκ με το ασανσέρ, μυρίζει υγρασία και καυσαέριο. Πλησιάζουμε ένα παλιό, λευκό Citroën της υπηρεσίας που είναι παρκαρισμένο ανάμεσα στα περιπολικά και ο Ζηκάκης μού ρίχνει μια λοξή ματιά. Το βλέμμα του αστράφτει αινιγματικά. Τρίβει το αξύριστο πρόσωπό του, που είναι όλο γωνίες, και μου κάνει νόημα να καθίσω πίσω.

Ο Ζηκάκης πιάνει το τιμόνι, ο Λαμπρίδης κάθεται δίπλα του χαμογελώντας μου με μια απροσδιόριστη συμπάθεια κι εγώ είμαι έτοιμη να φάω πάλι τα νύχια μου όπως στις πανελλαδικές εξετάσεις. Ζω αυτό που ονειρευόμουν πάντα κι όμως κάτι στην ατμόσφαιρα με ταράζει. Κι αυτό δεν είναι μόνο η μυρωδιά ξινισμένου ιδρώτα από τα καθίσματα του αυτοκινήτου.

Ο Ζηκάκης πατά γκάζι και το αμάξι ορμάει με έναν βρυχηθμό έξω από το υπόγειο πάρκινγκ. Ο ήλιος φαντάζει ασθενικός πάνω από τα γερασμένα κτίρια της Αθήνας, ο ουρανός γκρίζος. Ανάβει σειρήνα και παίρνει απότομη στροφή βγαίνοντας με κόκκινο στη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Ένας κούριερ φρενάρει την τελευταία στιγμή για να μην τρακάρουμε. Το μηχανάκι διπλώνει, στριγκλίζει στην άσφαλτο και σταματά λίγο πριν πέσει σε μια βιτρίνα με στρατιωτικά ρούχα.

«Μην ανησυχείς, ήταν πρωταθλητής στα καρτ», μου λέει ο Λαμπρίδης προσπαθώντας να με κάνει να νιώσω πιο άνετα.

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Όμως είμαι σαν φτερό στον άνεμο, μια από δω, μια από κει στο πίσω κάθισμα απ' τις σφήνες που κάνει ο Ζηκάκης ανάμεσα στα αυτοκίνητα. Πατησίων, Πολυτεχνείο, στροφή στο σιντριβάνι της Ομόνοιας. Αρπάζει το καθρεφτάκι και τα πράσινα μάτια του καρφώνονται πάλι πάνω μου.

«Δε μιλάς, δε ρωτάς. Ακούς και μαθαίνεις!» μου λέει.

«Δε μίλησα».

«Μέχρι τώρα καλά τα πάμε, μη μου το χαλάσεις...»

Δε σκοπεύω να του το χαλάσω. Μένω σιωπηλή και εισπνέω τη βαριά κολόνια του προϊσταμένου ανάκατη με την μπόχα του ιδρώτα που αναβλύζουν τα καθίσματα, κι από τις απότομες στροφές ανακατεύομαι.

Αλλάζει βιαστικά ταχύτητες λες και τρέχουμε σε ράλι και μουρμουρίζει στον Λαμπρίδη: «Τσουλάκι, πρέπει να 'ναι, πουτάνα», ενώ εκείνος μου ρίχνει ματιές κατανόησης, που με μια πρώτη βιαστική εκτίμηση σημαίνουν «*μην ανησυχείς, δεν εννοεί εσένα*».

Μάλλον αναφέρεται στη νεκρή.

Ο Ζηκάκης συνεχίζει να παίζει καρτ στις λεωφόρους της Αθήνας βαστώντας με τα δυνατά του χέρια το τιμόνι και κάθε τόσο γυρνά το καθρεφτάκι και με κοιτά, μην τάχα έκανα κάτι απρεπές.

Περνούν φανάρια, διασταυρώσεις και φορτηγά που καίνε μαζούτ και σε λίγο πατά απότομα φρένο. Επιτέλους, φτάσαμε. Βγαίνουμε και οι πόρτες του αυτοκινήτου κλείνουν με ένα δυνατό τράνταγμα. Ο αέρας φυσάει μανιασμένα, πιάνω τα μαλλιά μου κότσο. Οι τέντες χτυπούν και οι ξεχαρβαλωμένες πινακίδες κροταλίζουν· κάνει κρύο.

«Φιλίππου 18», λέει ο Λαμπρίδης και μου κάνει νόημα να ακολουθήσουμε τον Ζηκάκη, που μπαίνει δεξιά στο στενό με την ετοιμόρροπη μάντρα. «Τη βρήκε ο αδερφός της», λέει και μου κάνει νόημα να βιαστώ.

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

ΘΩΜΑΣ

Πάει ένας χρόνος που απολύθηκα κι έμοιαζα ήδη με απολίθωμα στον καναπέ του σπιτιού. Ένιωθα σκουπίδι. Δύσκολο να μην έχεις δουλειά.

Όμως όλα αυτά θα τέλειωναν πλέον, είχα πάρει την απόφασή μου να αλλάξω. Για πόσο ακόμα θα το έπαιζα ρομαντικός. Είχα οικογένεια και παιδί, σε δύο χρόνια θα πάταγα τα σαράντα. Λίγο ήταν;

Δε σκόπευα να πάω σε ριάλιτι μαγειρικής, ούτε να εργαστώ ως καμάκι πελατών στο πεζοδρόμιο μπροστά απ' τη βιτρίνα με τους αστακούς. Δεν είχα τέτοιο σκοπό. Παρ' όλα αυτά δε μου έκλεισε ραντεβού στο γραφείο της. Μου ζήτησε να βρεθούμε σε μια πολυτελέστατη ψαροταβέρνα στο Μικρολίμανο.

Το μαγαζί με τα αστραφτερά λευκά τραπεζομάντιλα και τους εκλεκτούς θαμώνες βρισκόταν σε μια ξύλινη αποβάθρα δίπλα στη θάλασσα. Κότερα και βάρκες χόρευαν απ' τον δυνατό αέρα. Δυο τρεις παρέες γραβατωμένων όλοι κι όλοι οι πελάτες, κάποιοι γεννημένοι στα γυμναστήρια, άλλοι με πελώριες κοιλιές. Το μέρος είναι γνωστό ως μια από τις πιο ακριβές ψαροτεβέρνες του Πειραιά.

Ξεκούμπωσα το πάνω κουμπί από το πουκάμισο. Χωρίς κολάρο πάντα. Από μέσα φορούσα το μπλουζάκι με την αφίσα απ' τη *Λάμψη* του Κιούμπρικ, αλλά αυτό δε σκόπευα να το καταθέσω στα πρακτικά.

Εκείνη καθόταν μόνη στο υπερυψωμένο τραπέζι στο βά-

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

θος του μαγαζιού, ανάμεσα σε κατάρτια και σημαίες που ανέμιζαν. Προστατευμένη από την τζαμαρία του μαγαζιού. Με περίμενε με ένα κολονάτο ποτήρι λευκό κρασί στο χέρι κοιτώντας μια το κινητό, μια τη φουρτουνιασμένη θάλασσα.

«Η κυρία Αντωνίου;» ρώτησα χαμηλόφωνα το γκαρσόνι με το παπιγιόν που χαμογελούσε σε στάση προσοχής.

«Σας περιμένει...»

Δεν έκανα λάθος, αυτή ήταν. Η κομψή κυρία με το κολονάτο ποτήρι στο χέρι. Φορούσε ανθρακί ταγέρ, μαύρες γόβες και τα μαλλιά της ξανθά, χτενισμένα προσφάτως σε κομμωτήριο. Την πλησίασα.

Τα νύχια της γαλλικό μανικιούρ και το πρόσωπό της σχεδόν οστεωμένο, φαντάζομαι από τις δίαιτες και τις ατέλειωτες ώρες στα γυμναστήρια. Πρέπει να ήταν λίγο πάνω από τα σαράντα. Στα βλέφαρα μαύρη σκιά, του τάφου σκιά, και τα χείλη της βαμμένα σκούρα, επίσης. Χείλη που μόλις με είδαν να πλησιάζω χαμογέλασαν μάλλον προσποιητά.

Έριξε μια ματιά στο ασημένιο ρολόι της που έμοιαζε με κόσμημα και είπε: «Στην ώρα σας, βλέπω».

«Αλήθεια... δε συνηθίζω ν' αργώ...»

«Εκτιμώ τους ανθρώπους που είναι συνεπείς στα ραντεβού τους. Ο χρόνος είναι χρήμα, δε λένε...» Ήπιε άλλη μια γουλιά λευκό κρασί, μου έκανε νεύμα να καθίσω και κοίταξε φευγαλέα τα ξεφτισμένα μποτάκια μου. «Ξέρετε... ήθελα να σας δω γιατί... εκτός από δικηγόρος είμαι κι επιχειρηματίας και μια καλή επιχειρηματίας πρέπει να ζυγίζει την αγορά. Καταλαβαίνετε...»

Ένευσα ναι, μα, όπως ήταν φυσικό, δεν μπορούσα να καταλάβω ακόμα.

«Τώρα τελευταία έχω διαπιστώσει ότι... τα διαζύγια πλουσίων είναι μια πολύ επικερδής αγορά και... Σας φαίνεται κάπως αυτό που λέω;»

«Όχι, όχι, συνεχίστε».

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Μπαίνω κατευθείαν στο ψητό, καταλαβαίνετε... Οι πλούσιοι παίρνουν το ένα διαζύγιο μετά το άλλο...»

«Αν διαθέτεις χρήμα, μπαίνεις πιο εύκολα στον πειρασμό».

Χαμογέλασε. Σχεδόν αυθόρμητα.

«Κι εγώ... πώς μπορώ να βοηθήσω;» ρώτησα.

Έβγαλε ένα τσιγάρο και το χτύπησε απαλά πάνω στο πακέτο της. Davidoff.

«Γνωρίζω καλά ότι έχετε χρόνια στην ερευνητική δημοσιογραφία... και παρόλο που το αντικείμενο δεν είναι ακριβώς το ίδιο, η έρευνα στοιχείων είναι πολύ σημαντική για ένα επικερδές διαζύγιο. Πόσο καιρό έχετε εκτός μίντια;»

«Πάει ένας χρόνος που απολύθηκα. Ποιος διαβάζει πλέον εφημερίδες...»

«Εγώ σας διάβαζα πάντως... Θα πιείτε λίγο κρασί;» Δίστασα να πω ναι, παρόλο που το κλίμα το σήκωνε. «Ελάτε, κάντε μου λίγη παρέα». Πήρε ένα κολονάτο ποτήρι, μου έβαλε κρασί, τσουγκρίσαμε και ήπια μαζί της. «Σκέφτομαι να σας τοποθετήσω δοκιμαστικά... σε μια υπόθεση που αφορά τον συνεργάτη ενός φίλου σας».

«Φίλου μου;»

Ήπιε άλλη μια γουλιά, έσκυψε λίγο κοντά μου.

«Ο κύριος που μας ενδιαφέρει είναι συνεργάτης του... Στάθη Κωστόπουλου. Οι πρώην συνάδελφοί σας στην εφημερίδα λένε ότι είστε φίλοι».

«Και τι σχέση έχει ο Στάθης με την υπόθεσή μας;» Προσπαθούσα ακόμα να καταλάβω πού το πήγαινε. «Είπατε για κάποιον συνεργάτη του, όχι για τον ίδιο τον Στάθη, σωστά;»

«Κοιτάξτε, κοιτάξτε... θα μπορούσα να σας δώσω οποιαδήποτε άλλη υπόθεση, όμως εκτιμώ ότι, όντας φίλος του κυρίου Κωστόπουλου, θα μπορείτε να παρακολουθήσετε σχετικά αθόρυβα τον συνεργάτη του».

«Συγγνώμη, σε ποιον συνεργάτη αναφέρεστε;»

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

«Στον κύριο Χήτο... Νίκος Χήτος. Τον γνωρίζετε;»

Δεν είχα ιδέα.

«Ξέρω πολύ καλά ότι είστε έμπειρος στις έρευνες, αλλά... αυτό που θέλουμε είναι σαφώς διαφορετικό από μια δημοσιογραφική έρευνα. Χρειάζεται καμουφλάζ».

«Ναι, αλλά ακόμα δε μου έχετε πει τι ακριβώς είναι αυτό που πρέπει να κάνω».

Με κοίταξε βαθιά στα μάτια, ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί κι ύστερα μου τα είπε όλα χαμογελώντας λες και με φλέρταρε. Ήταν όμορφη και κομψή, αλλά κυρίως ήταν μια καλή επαγγελματίας. Μεγαλοδικηγόρος με τα όλα της η κυρία Αντωνίου, το γραφείο της δεν ήταν ένα οποιοδήποτε νομικό γραφείο. Ήταν ένα σουπερμάρκετ νομικών υποθέσεων με δεκάδες υφισταμένους να εργάζονται για αυτή. Από νομικές συμβουλές σε ναυτιλιακές και δημιουργία offshore, μέχρι συνήγορος σε εγκληματίες κακουργημάτων κάθε είδους.

Όσο για τη θέση μου στο νομικό σουπερμάρκετ της Αντωνίου θα ήταν, προφανώς, στο ροζ τμήμα. Υπήρχε μεγάλη ζήτηση στα διαζύγια, μου το τόνισε επανειλημμένα. Μυριάδες κερατάδες στο λεκανοπέδιο Αττικής.

Και κάπως έτσι, λοιπόν, το κέρατο λειτούργησε ως μηχανισμός καταπολέμησης της ανεργίας κι εγώ θα γινόμουν ο δεύτερος ερευνητής του γραφείου με ειδίκευση στα διαζύγια. Σκοπός μου, να αποκαλύψω ερωμένες και εραστές με ντοκουμέντα, ώστε να βγει το διαζύγιο με παχυλή διατροφή.

«Βασικός μας στόχος είναι ο κύριος Χήτος, αλλά αν καταφέρετε να πείσετε και τον κύριο Κωστόπουλο να μας εμπιστευτεί...»

«Έχει ερωμένη κι ο Στάθης;»

Ήταν παντρεμένος με την αδερφή μου!

«Όχι, όχι... προς Θεού, δε με καταλάβατε. Αναφέρομαι στις άλλες υπηρεσίες μας... Ο κύριος Κωστόπουλος έχει τό-

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

σες επικερδείς επιχειρήσεις, νομίζω πως οι νομικές συμβουλές μας θα του ήταν πολύ χρήσιμες».

«Τελικά μάλλον ψάχνετε για πωλητή».

«Με παρεξηγήσατε...»

Το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να είμαι ειλικρινής.

«Μπορεί να είμαστε φίλοι με τον Στάθη, αλλά, πιστέψτε με, δεν υπάρχει περίπτωση να με ακούσει... Έχουμε άλλα μυαλά».

«Εντάξει, μην ανησυχείτε... Δεν είναι αυτό που προέχει...»

Μου έδωσε έναν φάκελο να μελετήσω, να το σκεφτώ και αν με ενδιέφερε πράγματι η δουλειά, να την πάρω στο κινητό της το αργότερο μέχρι αύριο το πρωί. Ύστερα, έριξε μια ματιά πίσω μου νεύοντας σε κάποιον να πλησιάσει και με ξανακοίταξε δίνοντάς μου να καταλάβω ότι η συνάντησή μας έπρεπε να λάβει τέλος κάπου εκεί.

Εκείνος που δέχτηκε το νεύμα της πλησίασε στο τραπέζι μας με τα λαδωμένα, αραιά μαλλιά του και το ξεχειλωμένο του τζιν. Αν έλεγα ναι, θα γινόμουν ο δεύτερος ερευνητής του γραφείου. Ο τύπος με τα λαδωμένα μαλλιά ήταν ο πρώτος.

Ο Αχιλλέας ήταν λεπτός, ξερακιανός, περίπου πενήντα χρόνων. Κρατούσε το λουρί από ένα γέρικο λυκόσκυλο, που δεν άργησα να καταλάβω ότι ήταν τυφλό. Κι εκείνος με τις καουμπόικες μπότες και τις σακούλες κάτω από τα μάτια έσκυβε κάθε τόσο, το χάιδευε στο κεφάλι και του ψιθύριζε στο αυτί. Ο Αχιλλέας. Εκείνος που λίγες μέρες αργότερα θα με έμπλεκε στον εφιάλτη.

© Βαγγέλης Μπέκας, 2022 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Η υπαστυνόμος Σοφία Μήτση νομίζει πως είναι τυχερή. Το όνειρό της να πάρει μετάθεση στο Ανθρωποκτονιών επιτέλους πραγματοποιείται και είναι σίγουρη ότι η ζωή της θα αλλάξει προς το καλύτερο. Ο προϊστάμενός της, όμως, καυχιέται ότι βάζει τα θηλυκά στη θέση τους και την προσγειώνει απότομα στην πραγματικότητα.

Την ημέρα που η Σοφία αναλαμβάνει υπηρεσία, μια γυναίκα εντοπίζεται νεκρή στο διαμέρισμά της – και αυτό είναι μόνο η αρχή. Αναζητώντας τη διαλεύκανση του μυστηρίου, η Σοφία θα οδηγηθεί σε σκοτεινά στενά της Αθήνας και του Πειραιά. Τα βήματά της θα διασταυρωθούν με εκείνα του Θωμά Δήμου, πρώην δημοσιογράφου και νυν ιδιωτικού ερευνητή. Και οι δύο μάχονται να επουλώσουν πληγές του παρελθόντος, μπλέκουν σε παγίδες του παρόντος και αναμετρώνται με τα όριά τους. Κάποιος δολοφονεί γυναίκες που αστράφτουν στις οθόνες των κινητών και παίζει πόκερ με τα αγαπημένα τους πρόσωπα.

Συναρπαστικοί ήρωες και ανατρεπτική πλοκή
σε ένα σύγχρονο μυθιστόρημα για την αξία της φιλίας
και τη μάχη των φύλων σε μια Αθήνα
που ανοίγεται στη θάλασσα.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4308-9
9 786180 143089

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26561